

ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΜΟΝΤΕΣ ΠΕΝΙΑ ΧΟΥΑΝ ΓΚΟΜΕΘ-ΧΟΥΡΑΔΟ

ΑΜΑΝΤΑ ΜΠΛΑΚ

ΚΑΜΠΑΝΑ ΑΠΟ ΝΕΦΡΙΤΗ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Όλα πήγαιναν καλά εκείνο το Σάββατο. Είχε περάσει μία εβδομάδα από τον καλύτερο χορό της ζωής μας. Ήταν επίσης ο πρώτος χορός της ζωής μας, οπότε δεν είχαμε άλλους για να κάνουμε σύγκριση.

Το γεγονός ήταν ότι η Εσμέ, ο Έρικ και εγώ είχαμε περάσει τέλεια χορεύοντας και γελώντας μέχρι αργά. Τη Δευτέρα επιστρέψαμε στη ρουτίνα των μαθημάτων, των εξετάσεων και των εργασιών, στις οποίες, στην περίπτωση μου, έπρεπε να προσθέσουμε τα βασανιστήρια στα οποία με υπέβαλλε η θεία Πάουλα για να γίνω η καλύτερη Μπλακ που μπορούσε να υπάρξει, ξέρετε: γλώσσες, αναρρίχηση, καταδύσεις, πιλοτάρισμα αεροπλάνων, πολεμικές τέχνες... Και ό,τι άλλο προέκυπτε.

Για να είμαστε δίκαιοι, η θεία μου ήταν λιγότερο αυστηρή απ' ό,τι συνήθως. Ίσως το δείπνο με τον λόρδο Τόμσινγκ — με τον οποίο μιλούσε στο τηλέφωνο σχεδόν κάθε μέρα — να είχε πάει καλύτερα απ' ό,τι μου είχε πει. Όχι ότι μου είχε πει πολλά, γιατί όταν τη ρώτησα για το δείπνο με τον φίλο και σύμμαχό μας, με είχε αποφύγει με ένα

απλό: «Ω, πολύ καλό, το λαβράκι που σερβίρουν σε αυτό το εστιατόριο είναι καταπληκτικό» και είχε συνεχίσει τις δουλειές της.

Ίσως θα έπρεπε να ήμουν πιο σαφής με την ερώτησή μου. Η ποιότητα του φαγητού με ενδιέφερε από λίγο έως καθόλου. Αυτό που ήθελα να μάθω ήταν αν εκείνη και ο Λόρδος Τόμσινγκ είχαν αποφασίσει να προχωρήσουν ένα βήμα παραπέρα στη φιλία τους, αν είχαν έρθει πιο κοντά... Με λίγα λόγια, αν ήταν μαζί.

Συμπαθούσα πολύ τον Λόρδο Τόμσινγκ και από τότε που είχε μπει στη ζωή μας, χάρη στην αναζήτηση του φυλαχτού της οικογένειάς του, έβλεπα τη θεία μου πολύ πιο χαρούμενη και χαλαρή. Εξάλλου, ήταν ένα ταιριαστό ζευγάρι. Και στη θεία μου άξιζε να είναι ευτυχισμένη ύστερα από τόσα χρόνια που είχε περάσει φροντίζοντάς με.

Εκείνη τη στιγμή βρισκόμουν στο γήπεδο προπόνησης στον κήπο, πηδώντας εμπόδια, σκαρφαλώνοντας με σκοινιά και τρέχοντας από τη μία πλευρά στην άλλη σε μια προσπάθεια να βελτιώσω τους χρόνους μου. Ο Έρικ με χρονομετρούσε καθισμένος σε ένα παγκάκι, ενώ έτρωγε ένα παγωτό με τρεις σοκολάτες.

«Τρέξε, Αμάντα! Σου πήρε τρία δευτερόλεπτα παραπάνω από πριν... Χάνεις τις ικανότητές σου».

«Θα ήθελα να δω εσένα να το κάνεις αυτό» απάντησα πάνω από τον ώμο μου καθώς σκαρφάλωνα πάνω σε έναν

τοίχο. Ο ιδρώτας κυλούσε στο μέτωπό μου, αλλά ακόμα κι αυτό δεν μπορούσε να με κάνει να χάσω την καλή διάθεση που είχα εκείνο το πρωί.

«Χα! Καλή προσπάθεια...! Αλλά... εγώ δεν είμαι Μπλακ! Δεν χρειάζεται να κάνω αυτά τα πράγματα!» είπε δίνοντας μια γλειφιτιά στο παγωτό του.

Από την κορυφή του τοίχου, είδα τον Μπένσον να βγαίνει από την μπροστινή πόρτα της έπαυλης και να περπατάει προς την κατεύθυνσή μας. Στα χέρια του κρατούσε έναν δίσκο και πάνω του υπήρχαν τρία ποτήρια.

Κατέβηκα από τον τοίχο αναρρίχησης με μια περιστροφή και προσγειώθηκα ακριβώς τη στιγμή που ο μπάτλερ έφτανε εκεί που ήμασταν.

«Μπένσον!» τον πλησίασα τρέχοντας. «Μου φέρνεις από την ωραία λεμονάδα που φτιάχνεις;»

«Φυσικά... Και κάτι άλλο».

Πήρα δύο από τα ποτήρια και έδωσα το ένα στον Έρικ, ο οποίος εκείνη τη στιγμή τελείωνε το παγωτό του. Έπειτα πήρα τον δίσκο από τα χέρια του μπάτλερ και δείχνοντάς του το παγκάκι, τον κάλεσα να καθίσει με τον φίλο μου, αφήνοντας τον δίσκο σε ένα πέτρινο τραπέζι δίπλα. Καθώς το έκανα, παρατήρησα έναν φάκελο που δεν είχα προσέξει νωρίτερα. Ήμουν σίγουρη ότι το «κάτι άλλο» που είχε αναφέρει ο Μπένσον αφορούσε εκείνο τον φάκελο.

Κάθισα στο έδαφος και ήπια δύο μεγάλες γουλιές από το αναψυκτικό. Πέθαινα από τη δίψα.

«Εντάξει, τώρα δώσε μου τον φάκελο» ζήτησα απλώνοντας το χέρι για να πάρω εκείνο το χαρτί.

«Πρέπει πρώτα να μιλήσουμε, δεσποινίς Αμάντα» ο Μπένσον απομάκρυνε τον φάκελο καθώς το έλεγε.

«Πόσες φορές πρέπει να σου ζητήσω να μη με αποκαλείς δεσποινίδα; Μπένσον, είσαι οικογένειά μου, φίλος μου... Δεν θέλω να με ξαναπείς δεσποινίδα ποτέ πια».

«Εντάξει, Αμάντα» συμφώνησε ο μπάτλερ. «Και πάλι, πρέπει να μιλήσουμε προτού σου δώσω ό,τι έχει μέσα αυτός ο φάκελος. Έρικ, σε ενδιαφέρει κι εσένα...»

Ο φίλος μου δεν είπε τίποτα, αλλά κάτι στη στάση του άλλαξε σχεδόν ανεπαίσθητα. Όλη του η προσοχή ήταν τώρα στραμμένη στον συνομιλητή μας, ωστόσο δεν είχε κουνηθεί σχεδόν καθόλου και συνέχιζε να πίνει μικρές γουλιές από τη λεμονάδα του. Φαινόταν αφηρημένος, αλλά ήξερα πως δεν ήταν. Δεν ήταν καθόλου. Αν μου ξέφευγε κάτι από αυτά που θα μας έλεγε ο Μπένσον, ήμουν σίγουρη ότι ο Έρικ θα μπορούσε να το επαναλάβει αυτολεξεί.

«Εντάξει, παιδιά» άρχισε ο Μπένσον, «έχει φτάσει στα αυτιά μου η φήμη ότι, απόψε, η Ίρμα Νταγόν θα προσπαθήσει να κλέψει ένα αντικείμενο από το αρχαιολογικό μουσείο της πόλης».

«Ποιο αντικείμενο;» ρώτησε ο Έρικ.

«Πρόκειται για ένα αρχαίο στιλέτο... Ωστόσο, δεν έχουμε καμία ένδειξη ότι αυτό το αντικείμενο αποτελεί κάποιο κίνδυνο για την ανθρωπότητα...»

«Δεν με νοιάζει» τον διέκοψα και σηκώθηκα όρθια. «Ίσως αυτή ξέρει κάτι που δεν ξέρουμε εμείς. Αν η Ίρμα Νταγόν θέλει να πάρει στα χέρια της αυτό το στιλέτο, αυτό πρέπει να έχει μεγάλες δυνάμεις και, σχεδόν σίγουρα, να είναι επικίνδυνο. Νομίζω ότι πρέπει να την προλάβουμε και να το κλέψουμε. Αν αργότερα αποδειχθεί ότι κάνουμε λάθος, θα το επιστρέψω. Το υπόσχομαι».

Ο Μπένσον κατένευσε.

«Αυτό υπέθεσα...» ψιθύρισε. «Τέλος πάντων, ας ξεκινήσουμε, έχουμε να οργανώσουμε μια ληστεία».

Σηκώθηκε, πήρε τον δίσκο και κατευθύνθηκε προς την πόρτα του σπιτιού. Στο πρόσωπό μου εμφανίστηκε μια έκφραση έκπληξης. Κοίταξα τον Έρικ με τα φρύδια ανασηκωμένα από την απορία και εκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

«Περίμενε! Μπένσον!» φώναξα και πετάχτηκα όρθια. «Και ο φάκελος;»

«Καλύτερα στο εργαστήριο, Αμάντα» απάντησε χωρίς να σταματήσει να προχωρά. «Καλύτερα στο εργαστήριο. Δεν έχουμε πολύ χρόνο για να ετοιμάσουμε την αποστολή».

2

Το εργαστήριο, που βρίσκεται στο υπόγειο της Έπαυ-
λης Μπλακ, είναι το μέρος όπου προετοιμάζουμε
όλες τις αποστολές μας. Είναι ένας τεράστιος χώρος με
ψηλά ταβάνια και τοίχους με εμφανή τούβλα, ο οποίος
στεγάζει επίσης τη Στοά των Μυστικών, το θησαυροφυ-
λάκιο στο οποίο οι Μπλακ φυλάμε τα αντικείμενα που
βγάζουμε από την κυκλοφορία, ώστε να μην μπορεί κα-
νείς να τα αποκτήσει. Κανένα αντικείμενο από αυτά που
μπαίνουν στη Στοά δεν ξαναβλέπει το φως του ήλιου...
Καλά, κανένα, εκτός από ένα συγκεκριμένο φυλαχτό που
ανήκει στην οικογένεια Τόμσινγκ, υποθέτω ότι το θυμά-
στε, σας έχω μιλήσει γι' αυτό.

Στο εργαστήριο βρίσκονται επίσης οι υπολογιστές, τα
ρούχα και όλα τα οχήματα που χρησιμοποιούμε στις απο-
στολές μας: ελικόπτερα, αεροπλάνα, αυτοκίνητα, μοτοσι-
κλέτες, ποδήλατα, πατίνια... Και ένα σκάφος! Μετά την
τελευταία μας περιπέτεια —και ύστερα από πολλά πα-
ρακάλια— η θεία Πάουλα είχε συμφωνήσει να αγοράσει
ένα. Ευτυχώς, στο εργαστήριο είχαμε μια μικρή προβλήτα

και μια κρυφή έξοδο που οδηγούσε στη λίμνη πίσω από την Έπαυλη Μπλακ. Από τη λίμνη μπορούσαμε να έχουμε πρόσβαση στο ποτάμι που διέσχιζε ολόκληρη την πόλη.

Ο Μπένσον είχε κάνει κάποιες τροποποιήσεις στο σκάφος, αν και δεν μου είχε πει ακόμη ποιες. Εξάλλου, είχαν περάσει μόλις δύο ημέρες από τότε που το είχαμε παραλάβει.

Όταν φτάσαμε με τον Έρικ, ο Μπένσον μάς περίμενε καθισμένος στην κεφαλή του μεγάλου τραπεζιού συσκευασίων που δέσποζε στον χώρο του εργαστηρίου όπου βρίσκονταν οι υπολογιστές. Καθήσαμε στις καρέκλες αριστερά και δεξιά του μπάτλερ.

«Ωραία, θα μας δείξεις τι έχει μέσα ο φάκελος τώρα;» ρώτησα λίγο ενοχλημένη απ' όλη αυτή τη μυστικοπάθεια.

«Φυσικά» μας διαβεβαίωσε ο Μπένσον καθώς άνοιξε τον φάκελο και έβγαζε από μέσα ένα έγγραφο. «Αυτό που έχουμε εδώ είναι ο χάρτης, συμπεριλαμβανομένου του συστήματος ασφαλείας, του αρχαιολογικού μουσείου της πόλης» συνέχισε απλώνοντας το χαρτί πάνω στο τραπέζι.

Ο Έρικ και εγώ σκύψαμε πάνω του.

«Τι φοβερό... Θα είναι δύσκολο» μουρμούρισε ο Έρικ σχεδόν στον εαυτό του ακολουθώντας με το βλέμμα τις περίπλοκες διαδρομές και γραμμές. «Δεν υπάρχουν πολλά νεκρά σημεία στις κάμερες, θα χρειαστεί να μπω στο σύστημα και να φορτώσω έναν βρόχο».

Ο χάρτης ήταν πολύ μεγάλος, περιείχε πολλά στοιχεία. Στη μία πλευρά υπήρχε ένα σχέδιο της πρόσοψης του κτιρίου και δίπλα του ήταν η κάτοψη και η πλαϊνή όψη, ένα σχέδιο για κάθε όροφο του μουσείου, τέσσερις συνολικά, καθώς και ένα σχέδιο των κήπων. Το αρχαιολογικό μουσείο της πόλης είχε χτιστεί σε ένα κάστρο του 16ου αιώνα. Στην μπροστινή πλευρά, ένας τεράστιος κήπος υποδεχόταν τους επισκέπτες του μουσείου. Η πρόσοψή του, από λευκή πέτρα, είχε παντού μικρά και μεγάλα παράθυρα που έδιναν στο σύνολο την όψη παλατιού. Ένα αυστηρά φυλασσόμενο παλάτι, καθώς στο σχέδιο μπορούσες να δεις όλες τις κάμερες που παρακολουθούσαν την πρόσοψη· στο πίσω μέρος του... Καλά, το πίσω μέρος του ήταν ένας τοίχος ύψους τεσσάρων ορόφων που έβλεπε στο ποτάμι... Όχι μόνο έβλεπε, αλλά βυθιζόταν μέσα σε αυτό. Ήταν ένα πραγματικό φρούριο.

«Ακόμα κι έτσι... Δεν βλέπω πολλά σημεία απ' όπου μπορώ να τρυπώσω χωρίς να με δουν» είπα χωρίς να πάρω τα μάτια μου από τον χάρτη. «Το μόνο αδύναμο σημείο του μουσείου είναι η πλευρά προς το ποτάμι... Και λέω αδύναμο έτσι για να πω κάτι... Τι είναι αυτό;» ρώτησα δείχνοντας έναν κύκλο στο κάτω μέρος αυτής της πλευράς.

«Αυτό, αγαπητό μου κορίτσι, είναι μια πρόσβαση στις παλιές σήραγγες αποχέτευσης, οι οποίες δεν χρησιμοποιούνται πλέον».

«Θα μπορούσα να μπω από εκεί, έτσι δεν είναι;» Ακόμα κι εγώ άκουγα την αμφιβολία που σκίαζε τη δήλωση που μόλις είχα κάνει. Δεν μου φαινόταν καθόλου προφανές.

«Θα μπορούσες... Αν ήσουν βάτραχος» απάντησε ο μπάτλερ. Ο Έρικ κι εγώ περιμέναμε να τελειώσει. Το χαμόγελο που φάνηκε στο πρόσωπό του μαρτυρούσε πως είχε ακόμα κάτι να πει. «Αυτή η σήραγγα βρίσκεται στο κάτω μέρος του τείχους και το κάτω μέρος του τείχους βρίσκεται στην κοίτη του ποταμού... Δεν ήθελες να χρησιμοποιήσεις το σκάφος σε κάποια αποστολή;»

Το πρόσωπό μου φωτίστηκε και στη συνέχεια σκοτεινίασε λίγο. Υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα.

«Αυτή η σήραγγα είναι κάτω από το νερό, το σκάφος δεν θα μπορέσει να περάσει από εκεί» είπα κάπως απογοητευμένη.

«Το σκάφος όχι, αλλά μια δύτρια, ναι» εξήγησε ο Μπένσον. «Θα πρέπει να κόψεις ένα από τα πλέγματα, που είναι φτιαγμένα από ένα αρκετά ανθεκτικό κράμα, αλλά δεν υπάρχει τίποτα που δεν μπορείς να προσπεράσεις με τον εξοπλισμό που σου έχω ετοιμάσει. Μόλις περάσεις από το πλέγμα που κλείνει την πρόσβαση, θα πρέπει να συνεχίσεις την κατάδυση μέσα από αυτές τις παλιές σήραγγες, θα φορτώσω τον χάρτη στο ρολόι σου». Αναφερόταν στο ρολόι που μου είχε χαρίσει η θεία Πάουλα την ημέρα που απέκτησα την Έπαυλη Μπλακ, και το

οποίο χρησίμευε για πολύ περισσότερα πράγματα από το να δείχνει την ώρα. Με αυτό μπορούσα να επικοινωνώ με τον Έρικ, να μπλοκάρω σήματα, να σχεδιάζω διαδρομές σε άγνωστες περιοχές και, φυσικά, να έχω φορτωμένους χάρτες για να μπορώ να ακολουθώ διαδρομές χωρίς να χάνομαι. «Υπάρχει μόνο ένα μικρό πρόβλημα, δεν γνωρίζουμε κάθε πότε περνούν οι φύλακες για έλεγχο από την αίθουσα όπου βρίσκεται το στιλέτο».

«Δεν γνωρίζαμε».

Η δήλωση αυτή έκανε τον Έρικ και εμένα να γυρίσουμε τα κεφάλια μας προς την κατεύθυνση της φωνής. Η θεία Πάουλα καθόταν σε μία από τις καρέκλες μπροστά από τους υπολογιστές. Η ψηλή πλάτη της καρέκλας μάς είχε εμποδίσει να τη δούμε όταν μπήκαμε στο εργαστήριο.

Η θεία Πάουλα σηκώθηκε με μερικά χαρτιά στο χέρι, τα έβαλε μπροστά μας και κάθισε σε μία από τις άδειες καρέκλες.

«Αυτά είναι το πρόγραμμα των περιπολιών» άρχισε να λέει η θεία μου δείχνοντας διάφορες γραμμές στα έγγραφα που μόλις είχε τοποθετήσει μπροστά μας. «Κάνουν έναν γύρο κάθε μία ώρα. Ο φύλακας φτάνει στην αίθουσα όπου εκτίθεται το στιλέτο δέκα με δώδεκα λεπτά αφότου ξεκινήσει, δηλαδή κάθε μία ώρα ακριβώς. Η αίθουσα δεν έχει κανένα άλλο μέτρο προστασίας, δεν εκτίθενται πολύ σημαντικά κομμάτια σε αυτήν. Υπάρχει επίσης ένας συ-

ναγερός σε καθεμία από τις εξόδους, αλλά δεν μας αφορά, δεν χρειάζεται να τις πλησιάσεις καθόλου».

«Μέχρι πού μπορώ να φτάσω κολυμπώντας κάτω από το νερό;» ρώτησα.

«Σχεδόν μέχρι το ίδιο το στιλέτο, καλή μου» είπε η θεία μου χαμογελώντας. «Σε μία από τις γωνίες υπάρχει ένας αεραγωγός, θα πρέπει να τον ξεβιδώσεις και αυτό είναι όλο. Θα βγεις από το μουσείο από το ίδιο σημείο, ακολουθώντας την ίδια διαδρομή κάτω από το νερό».

«Και το σκάφος;» ρώτησε ο Έρικ. «Κάποιος μπορεί να το δει στο ποτάμι και να σημάνει συναγερό».

«Όχι αν το απομακρύνεις μόλις η Αμάντα μπει στο νερό. Μετά θα πρέπει να γυρίσεις να την πάρεις» είπε η θεία Πάουλα. «Λίγο πιο πέρα υπάρχει ένας μικρός μαϊάνδρος με δέντρα στις όχθες, όπου μπορείς να κρυφτείς με το σκάφος και να είσαι ακόμα μέσα στην εμβέλεια του σήματος για να ανεβάσεις τον βρόχο στο βίντεο... Αμάντα, όταν πάρεις το στιλέτο, στείλε τη θέση σου στο ρολόι του Έρικ, ώστε να μπορεί να σε εντοπίσει και να ξέρει πότε να επιστρέψει να σε πάρει».

«Άρα, θα το κλέψουμε, συμφωνούμε όλοι;» Εγώ ήμουν σίγουρη ότι θα έπαιρνα αυτό το στιλέτο, με την ερώτησή μου ήθελα μόνο να μάθω τι σκεφτόταν η θεία μου γι' αυτό.

«Αν το θέλει αυτή η γυναίκα, το θέλουμε κι εμείς» επιβεβαίωσε η θεία Πάουλα.

«Ακόμα κι αν δεν ξέρουμε σε τι χρησιμεύει;» ρώτησε ο Έρικ.

«Ναι, αγόρι μου, ακόμα κι έτσι. Εμείς οι Μπλακ δεν είμαστε αλάνθαστοι» συνέχισε η θεία μου. «Η Νταγόν μπορεί να έχει περισσότερες πληροφορίες από εμάς γι' αυτό το αντικείμενο. Αν διαπιστώσουμε αργότερα ότι δεν είναι επικίνδυνο, θα το επιστρέψουμε, αλλά δεν μπορούμε να αφήσουμε τίποτα στην τύχη. Ένα μόνο αντικείμενο σε λάθος χέρια θα μπορούσε να σημάνει το τέλος της ανθρωπότητας».

Ήμασταν αποφασισμένοι. Θα χτυπούσαμε το ίδιο βράδυ.

Έλπιζα μόνο να είμαι ο πρώτος που θα έφτανε στο σιλέτο. Αυτή η κλοπή ήταν ένας αγώνας ενάντια στον χρόνο.

Η ζωή της χαρισματικής Αμάντα Μπλακ ανατρέπεται στα δέκατα τρίτα γενέθλιά της. Από τότε αφιερώνεται στη διατήρηση ισορροπίας μεταξύ των δυνάμεων του καλού και του κακού. Αν είστε έτοιμοι να ζήσετε μια μεγάλη περιπέτεια που συνδυάζει το μυστήριο με τη δράση, διαβάστε οπωσδήποτε την Αμάντα Μπλακ!

«ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΑΡΧΗ»

Όταν είσαι δεκατριών ετών, είναι σπάνιο να ανησυχείς για τον θάνατό σου. Εκτός αν είσαι κληρονόμος μιας λατρείας της θεάς Μάατ που χρονολογείται από την αρχαία Αίγυπτο και έχεις ως αποστολή την κλοπή αντικειμένων που είναι επικίνδυνα για την επιβίωση της ανθρωπότητας, φυσικά. Ή κρατιέσαι με ένα μόνο χέρι, ενώ κρέμεσαι πάνω από έναν γκρεμό στην οροσειρά των Ιμαλαΐων και η μόνη πιθανότητα για να επιβιώσεις εξαρτάται από τη χειρότερη εχθρό σου. Αλλά, φυσικά, αυτό συμβαίνει μόνο αν είσαι η Αμάντα Μπλακ.

Θα καταφέρει η Αμάντα να επιβιώσει σε αυτή την περιπέτεια στην ψηλότερη οροσειρά του πλανήτη, προσπαθώντας παράλληλα να ανακαλύψει περισσότερα για την καταγωγή της;

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 1.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

www.minoas.gr

8+